

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Türkiye'de çocukların suça sürüklenmesi artık görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir toplumsal krize dönüşmüştür. TÜİK'in açıkladığı 2025 yılı verilerine göre 609 bin 959 çocuk güvenlik birimlerine gelmiş veya getirilmiştir. Bu çocukların 196 bin 308'i suça sürüklenme iddiasıyla, 267 bin 794'ü ise mağdur olarak kayıtlara geçmiştir. Bu rakamlar sadece istatistik değildir. Her biri yarım kalmış bir çocukluk, kaybedilen bir eğitim yılı, sönen bir umut ve geleceği tehdit altında olan bir hayat demektir. Asıl sorulması gereken şudur: Çocuklar mı suça yöneliyor, yoksa yanlış politikalar mı çocukları suça itiyor? Bir çocuğun eline kitap, kalem ve oyuncak yerine suç dosyası geçiyorsa burada yalnızca çocuğu değil, o çocuğu koruyamayan düzeni de sorgulamak gerekir.

Bugün Türkiye'de derinleşen ekonomik sorunlar, artan yoksulluk, işsizlik ve gelir adaletsizliği milyonlarca ailenin yaşamını zorlaştırmaktadır. Geçim sıkıntısı yaşayan aileler çocuklarına yeterli imkan sunmakta zorlanırken, eğitimden kopan, sosyal çevresi zayıflayan ve geleceğe dair umudunu kaybeden çocuklar suç örgütlerinin hedefi haline gelmektedir. Parçalanmış aileler, aile içi sorunlar, şiddet, ihmal ve yetersiz sosyal destek mekanizmaları çocuklarımızı daha kırılgan hale getirmektedir. Devletin ulaşamadığı çocuklara, ne yazık ki suç çevreleri daha kolay ulaşmaktadır. Birkaç saat içinde kazanılacak kolay para vaadi, geleceği çalınan binlerce çocuğun hayatını karartmaktadır. Bugün suça sürüklenen çocuklarda yaralama, hırsızlık, uyuşturucu ve tehdit suçlarının ilk sıralarda yer alması, üzerinde ciddi şekilde düşünülmesi gereken bir tablodur. Çünkü çocukları sadece cezalandırarak bu sorunu çözmek mümkün değildir. Asıl mücadele, çocukların neden suça sürüklendiğini anlamak ve bu nedenleri ortadan kaldırmaktır. İktidarın yıllardır uyguladığı politikalar, ne yazık ki çocukları suça sürükleyen ekonomik ve sosyal sorunların köküne inmekte yetersiz kalmıştır. Daha fazla güvenlik önlemi almak, daha fazla ceza uygulamak tek başına çözüm değildir. Çünkü suç ortaya çıktıktan sonra müdahale etmek kolaydır; asıl görev, çocuk suçla tanışmadan önce onu koruyabilmektir. Bir ülkede çocuklar okul sıralarında olması gerekirken güvenlik birimlerinin kayıtlarında yer alıyorsa, bu sadece çocukların değil, o ülkeyi yönetenlerin de sorumluluğudur.

Her çocuğun güvenli bir çevrede büyüme, kaliteli eğitim alma ve geleceğe umutla bakma hakkı vardır. Devletin görevi, çocuk suç işledikten sonra onu cezalandırmak değil; suçun oluşmasına neden olan koşulları ortadan kaldırmaktır. Çünkü güçlü devlet, çocuklarını kaybettikten sonra müdahale eden değil; çocuklarını kaybetmeden önce koruyandır. Bugün çocuklarımızın geleceği için harekete geçilmezse, yarın çok daha ağır toplumsal sorunlarla karşı karşıya kalacağız. Bir ülkenin gerçek kalkınması yalnızca ekonomik göstergelerle değil, çocuklarının ne kadar güvende olduğu ile ölçülür. Çocuklarımızın kaderi yoksulluk, şiddet ve suç olmamalıdır. Onların kaderi eğitim, bilim, sanat ve umut dolu bir gelecek olmalıdır. Bu nedenle Anayasamızın 98'nci Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü'nün 104 ve 105 nci maddeleri gereğince Meclis Araştırma komisyonu kurulmasını arz ederim.

Talat DİNÇER

Mersin Milletvekili

36 Sayılı Meclis Araştırma Önergesi İmza Çizelgesi

Seyit Torun	Ordu	
İbrahim ARSLAN	Eskişehir	
Özgür CEYLAN	Çanakkale	
Senet Mullaoglu	Halay	
Özge Erdem inçsu	Ardahan	
Hikmet Talim Halıcı	İsparte	
Hlas Karasu	Sivas	
Serif ALPAÇI	Denizli	
Nail GİLER	Kocaeli	
İbrol SUIÇMEZ	Trabzon	S. SUIÇMEZ
Yaser Tüzün	Bilecik	
Mehip Karas	Kocaeli	
Mebni İLHAN	Bursa	
Okur Kuvvet	Adana	
Yunus Emre	İstanbul	
A. Tuncay ÖZKAR	İzmir	
Sekeyman Dölbal	Aydın	
Mahmut Tural	Zarık	
Gözde TAŞCIAR	Ankara	
Zeynel Emre	İSTANBUL	

